Läkitselt kisendas wanamees: „Mi
pärgle temp see on, kes en minn pud
lid ära wahetanud, sest ta tundis om
jöudu wähenema, aga Iwan oma
jöudu kaswama. Ta tahtis nend
kolme neitsi juure jobksta ja ned
puruks läüa, aga Iwan wirutas
kepiga ta pea otsast nurka, aga sil
pilk kargas see jälle otsa ja nüid ol
wanamees Hüglase sarnane ja
naeris tema üle. Aga Iwan saatis
töise korra tema pää otsast ära,
sääl kargas köige noorem neitsi
läwe pääle ja ütles Iwanile: „Öeru
wassak jala kannaga kaela otsa,
siis ei saa jää pääl enam kaela otsa kin
Iwan tegi nönda. Pää weeris küll
weel sinna juure, aga Iwan saatis
teda jalaga minema, nönda et ta
tükideks läks. Ta wöttis tema keha ja

wiskas tule merde, kus töised ees oliwad.
Nüid wöttis Iwan wana mehe sängi
kuhalt pasuna, puhus sellega, ja
waata: Nüid sai ta alles weel sarwi-
sisi näha. Oi pala silk nüid tuli see
köige palawam lahing. Neid tuli
kui sigu kokku, kui pörsas kisendale
Iwan loopis neid töise käega maha
ja töisega saatis ta neid tule merde,
et hunik tema ümber suureks ei
kaswaks. E simene lahing oli mööda
Ta puhus weel ja ikka tuli weel.
Nendega sündis nönda samuti.
Ta puhus weel, tuli weel möni, aga
ega needgi paremad palka ei saanud
Neljandama korra puhu misega
ei tulnud enam ühtegi.
Nüid wöttis ta köik kulla ja hobe-
da, laskis üles tömmata. Kui ka
hoeilid üles saadetud oliwad, mötles ta: